

Prof. dr. Tomislav Suni : Smrt iz demokratskih visina

Datum objave: 07. velja e 2016./Piše: prof. dr. Tomislav Suni /Izvor Hrvatski list broj/

(« Ako ti ne do eš demokraciji, demokracija e do i tebi »)

„Samo u jednom danu, 27. svibnja, 1944., ameri ki bombarderi ubili su isti, ako ne i ve i broj francuskih civila nego što je bio broj nevinih žrtava u New Yorku, 11. rujna, 2001.g., tijekom dvostrukog napada na „Twin Towers“: 1.752 mrtvih u Marseilleu, 525 mrtvih u Avignonu, 271 mrtvih u Nîmesu, 270 mrtvih u Sartrouvilleu i Maisons Laffitteu, 146 mrtvih u Amiensu, i 48 mrtvih na vijaduktu Eauplet, blizu Rouena — odnosno nešto više od 3.000 ljudi, a da se pritom ne ra una broj nestalih i teško ozlije enih“, piše **Jean Claude Valla** [1]. Ukupan broj stradalih francuskih civila od 1940. do 1944. iznosi 68,778. Dan prije, tj. 26. svibnja, ameri ki avioni siju zra nu smrt nad Saint Nazaireom (1.084 mrtvih) u Lyonu (717 mrtvih), u Nici (384 mrtvih). 26. svibnja 1944. Amerikanci bombardiraju u Lyonu crkvu Notre-Dame de l’Annonciation — koja je nakon rata obnovljena zahvaljuju i ameri kim donacijama! (Od 1972. godine Hrvati iz Lyona dolaze u tu crkvu svake nedjelje na misu). Sveukupno, Amerikanci i Englezi tijekom drugog svjetskog rata bacaju na Francusku 600.000 tona bombi i uništavaju 90.000, što ku a, što zgrada. [2] Mnogo su revniji bili Amerikanci i Englezi u zraku iznad Njema ke na koju su bacili od 1940. do 1945. gotovo 3 milijuna tona bombi, od toga Amerikanci 1.463.423 tona, a Englezi 1.307.117 tona.

Niti su Zapadni saveznici zaobišli Hrvatsku tj. NDH, gdje sveukupno stradava oko pet tisu a ljudi. Tijekom rata najviše stradava Slavonski Brod i okolica, s otprilike tisu u poginulih u zra nim napadajima, zatim Split, ali tako er i ostali hrvatski gradovi. [3] Osobito su se anglo- ameri ki bombarderi specijalizirali u rušenju muzeja i crkvi diljem Europe. U Kaštel Su urcu, 5. prosinca, 1944 stradava šezdesetak ljudi, zajedno sa sve enikom za vrijeme mise. I tako redom i tako neredom. Ameri ki bombarderi ruše u velja i 1944. Monte Cassino, povijesno europsko katoli ko svetište u Italiji, a nešto ranije u rujnu 1943. opernu ku u „La Scala“ u Milanu, a pri kraju rata, u ožujku 1945., ruše i „Burgtheater“ u Be u, kao i stotine knjižnica, crkava i kulturnih spomenika diljem srednje Europe. Nakon rušenja i paljenja Monte Cassina, francuske trupe, pretežno sastavljene od Alžiraca i Marokanaca, tada su silovale u okolici oko 2.000

Talijanka, događaj po kojem pisac Alberto Moravia piše roman, a 1960 glumica **Sophia Loren** i redatelj **Vittorio de Sica** snimaju film, „Bosonoga seljanka“. [4] U malom francuskom hodoasnoj kom mjestu, Lisieuxu, gradi u koji je posvećen svetoj Terezi, 6. i 10. lipnja, 1944. poginulo je od američkih zračnih bombi 1.200 ljudi, a u srušenom benediktinskom samostanu stradava 20 asnih sestara.

Nisu samo Amerikanci dijelili okolade i pjevali napjeve o demokraciji, već su si brojni vojnici dali truda u brojnim kriminalnim radnjama o kojima se dan danas malo govori, ali koje u stručnoj literaturi sve više zauzimaju maha. A to su masovna silovanja žena i to prvenstveno od strane američkih trupa afričkog podrijetla. Američki profesor sociologije i kriminologije **Robert J. Lilly**, sa sveučilišta Northern Kentucky u SAD-u izazvao je nedavno pravu buru polemika u vojnim, ali i feminističkim krugovima Amerike sa svojim knjigom gdje govori o zapadno-savezničkom silovanju 3.500 žena u Francuskoj, i 11.000 žena u Njemačkoj – što je dakako dvjesto puta manje nego u dijelovima Njemačke « oslobođenih » od Sovjeta[5].

Zanimljivo da je njegova knjiga prvo objavljena u Francuskoj, a tek kasnije u Americi.

Njemački pisac **Jörg Friederich**, koji je inače blizak Sistemu i koji je prije par godina zapalio njemačku publiku svojim knjigom „Palež“ (Der Brand), ipak je uspio u prosistemskom liberalno-lijevom tjedniku Der Spiegel stidljivo kazati sve ono što svaki Nijemac, svaki Hrvat, svaki povijesni naravno zna na pamet, ali se mora u javnosti ili pred svojim očima praviti blesav da ne zna. „U pravnom smislu pobjednik ne može biti ratni zločinac, jer čak ako je počinio ratni zločin, on nije za njega optužen.“ [6] Paralele sa hrvatskom „Olujom“ su otkrivene.

ili Istina?

Imenica „istina“, premda je ženskog roda jednine, ima svoje mnogobrojne političke i povijesne množine. Konačno i Savo Štrbac ima svoj Veritas. Čudno da Štrbac koristi latinsko ime, a ne izirili no „Istina“? No uvijek je potrebno kratko se obrecnuti na uzročnu stranu savezničkog zračnog terora, a u konačnici i pojma dobra i zla. Veliki broj civila stradava u njemačkim zračnim napadima na baskijsku Guernicu u travnju 1937., pa u Londonu u periodu od 1940. do 1945g., pa u Varšavi 1939., pa u Beogradu 1941. – pa da odmah cijela priča dobije drugačiji politički zvuk i da posluži kao pokriće današnjim antifašistima da opravdaju paljenja Njemačke ili Hrvatske za vrijeme i nakon rata. Današnja povijesna službena priča uvijek je na strani antifašista, bilo da se oni zovu komunisti, bilo liberali – iz jednostavnog razloga što su oni dobili Drugi svjetski rat.

Moderna historiografija postala je dobrim dijelom vrsta nekrofilne matematike u kojoj se različitita žrtvoslovlja, različiti narodi, različite sile, različiti povijesni ari takmičevske i više skupiti svojih tjelesa – ne živih, nego mrtvih. Žrtvoslovlje, umjesto da pomaže međunarodnim zbližavanjima, potiče na još gore međuetničke mržnje i osvetoljubivost. Svatko želi samo svoje žrtve pred medijske reflektore. **Memorija na Bleiburg i Jasenovac bit će trajna rana i prijeteća opasnost za opstanak Hrvatske dokle god se ne ispita točan broj ubijenih Srba i Hrvata za vrijeme rata i nakon 8. svibnja 1945. u Hrvatskoj, kao i uloga hrvatskih partizana i komunista za vrijeme i nakon rata.**

Hrvati su danas, pored Jasenovca, natovarili sebi na vrat i Oluju – važan povijesni događaj koji je doveo do kakve takve međunarodne legitimacije Hrvatske. No Oluja nije kraj povijesti. Niti je ona prošli svršeni povijesni događaj. Ona je poglavito trenutna ni simbol stvaranja Hrvatske nija interpretacija ima danas ugodnije pravno i političko tumačenje, nego prije oslobođenja generala optužbi. A tko jamči da će takvo ugodno tumačenje Oluje u povijesti ostati?

Postoji povijesna fatalistička crta kod Hrvata, bilo da je ona egzibicionistička, bilo katastrofičarske naravi, kako će se svi povijesni događaji i tragedije u Hrvatskoj nastojati objasniti ispraznicama poput „pobijediti je pravda“ ili „tako je Bog htio“. U interpretiranju povijesnih događaja takvi stavovi ništa na znače. Da je Međunarodni sud u Haagu kojim slušajem osudio u studenom 2012.g. generale **Antu Gotovinu i Mladena Marka** a na zatvorske kazne, danas bi službena Hrvatska žurno mijenjala kalendar, velik broj dvorskih

povjesni ara i novinara ponovno bi trpao Hrvatsku u ustaško- jasenova ku- slu ajnu-teroristi ku- državu, uz razno-razne šarane-gline- i alegorijske zmijske, a postmoderni dalmatinski-ustaški-ugori i cjelokupni zagrebački zoološki vrt ušli bi u dnevni žargon nove-stare- reciklirane hrvatske- medijsko-političke klase. A broj postolujnih srpskih žrtava po eo bi dosezati nadrealne-hiperrealne-mitološke cifre, do im bi veliki broj velehrvata užurbano tražio partizanskog šukundjeda u obiteljskom stablu. Kao što je nekadašnja „stranka opasnih namjera“ nakon 1991. g. godine zaprimala za u uju e velik broj bivših skojevaca u svoje redove, svatko od njih u potrazi za davnim domobranskim pradjedom.

Ostaje misterij: kako to da se moderni antifašisti, sedamdeset godina nakon kraja Drugog svjetskog rata, stalno di e kako su herojski savladali fašisti ku i ustašku neman, do im u isto vrijeme pani no traže pretpotopne fašisti ke aždaje i ustaške zmijske — da bi sebi dali intelektualni i politički legitimitet?

Zra ni samaritanci

Najlakše je za nedavni rat u Hrvatskoj i Bosni pozivati na odgovornost poslovi nog **Miloševića**, **Mladića** ili **Karadžića**. Oni su samo posljedica nedavnog rata, a ne uzrok rata na ovim terenima. Prije davanja povijesne ocjene glede njihovog etničkog išenja u Hrvatskoj, potrebno je voditi računa da su njihove metode bile ista slika i preslika saveznika, antifašističkih, titoističkih i partizanskih etničkih išenja krajem 1944. i početkom 1945. u Beogradu, Slavoniji i Bosni. Stoga, ako se već ulazi u uzroke nedavnog nasilja i rata u Hrvatskoj i BiH, potrebno je prvo zaviriti u odgovornost „jugoslavenskih kulturnih radnika“, jugoslavenskih dopisnika iz inozemstva“, i titoističkih hagiografa, koji su punih 45 godina lažirali jugoslavensku povijest, a time ujedno i legitimirali opstojnost komunističke Jugoslavije. Bilo je potpuno otkriveno da je 1991. godine, nakon jugoslavenskog polustoljetnog izvrtanja povijesnih činjenica, nastupiti kod Srba u Hrvatskoj općina psihoza kako se njih „ustaše i tuđi manovci ponovno trpaju u konoclogore.“

Danas ti isti postjugoslavenski i nazovihrvatski tvorci javnog mnijenja imaju na Zapadu moralno pokriće. Imaju savršenu istu savjest glede svoje bivše jugoslavenske uloge. Jer do 1991. godine u zapadnim centrima moralo i nikom nije padalo na pamet da se osnuje slobodna Hrvatska – iz jednostavnog razloga što je cijeli Zapad, čak više nego Istok, stvarao i držao na životu Titovu komunističku Jugoslaviju. Konačno da nije bilo američke materijalne i moralne pomoći Sovjetima i Titu tijekom Drugog svjetskog rata i poraća, nikad ne bi komunisti dobili rat, niti bi ostali na vlasti. I obrnuto, da nije bilo Staljinove ili Titove pomoći zapadnim Saveznicima, Amerika i Engleska bi možda ušle u drukčiju kombinaciju sa Njemačkom, a rat bi možda drugačije završio:

„Sovjetski Savez je imao ogromnu vojsku u Europi, a već i dio njihove hrane dolazio je iz Kanade i SAD-a. Njihovi vojnici marširali su u bitke u petnaest milijuna pari sjevernoameričkih izama. Preko 21.000 sovjetskih zrakoplova, pola milijuna kamiona, 12.000 tenkova, jedna trećina njihove trgovačke flote bili su napravljeni u Velikoj Britaniji, Kanadi ili SAD-u. Staljin je 1943.g. rekao da ‘bez te opreme, mi bismo bili izgubili ovaj rat’“.[7]

Ne postoji nikakvo objektivno pisanje povijesti, kao što trube profesori na fakultetima. U svojim ranijim knjigama autor gornjih redaka James Bacque govori o sveukupno 10 milijuna stradalih Nijemaca za vrijeme rata i poraća, te osobito piše o logorima smrti duž rijeke Rajne, gdje je američki general Dwight Eisenhower izgledao do smrti stotine tisuća njemačkih zarobljenika. Ali postavlja se također i pitanje: Tko je James Bacque, tko su desetina povjesničara ili kvazipovjesničara? James Bacque dobio je doduše krasne hvalospjeve u stranim medijima, ali pretežno od desničara, ali također i kritike u sistemskim medijima[8]. Pitanje: mora li znanstvenik biti desničar da bi objektivno pisao o saveznikom zločinima ili on postaje desničar tek nakon objektivnog ispitivanja dugo zataškavanih saveznika zločina? Današnji službeni historičari diljem Europe i Hrvatske, ovisno od režima na vlasti i ovisno o političkoj-intelektualnoj klimi, moraju na odgovarajući način trivijalizirati protivničke žrtve i dizati do neba žrtve svoje strane.

Jer što znači „povijesna činjenica“ ako povjesničari različitih svjetonazora različito tumače povijesnu činjenicu? Svako pisanje povijesti uvijek stoji u interesu neke grupe, neke partije i nečijeg interesa. A čak

kad i najpošteniji povjesni ar želi da njegov rad bude apsolutno objektivan, kad-tad, bilo u cijelosti, bilo djelomi no, politički ar ili drugi povjesni ar iskoristiti e njegov rad tj. „instrumentalizirati“ ga za svoje osobne političke svrhe. Tako, primjerice, Njemačka službeno u veljači i obilježava godišnjicu smrti 30.000 civilnih žrtava anglo-američkog bombardiranja Dresdena. Po njemačkom političaru, bliskom Sistemu, bivšem gradonačelniku Dresdena, **Ingolfu Rossbergu**, „Dresden je u veljači i 1945. bio najveći i još postojeći i centar njemačke vojne industrije. Stoga moramo rašćistiti formulu o nekom nevinom gradu“.[9] Za razliku od njega, veliki broj povjesničara, koje se trpa u kategoriju „desničara“, a da ne govorimo u kategoriju opasnih „revizionista“, spominju zastrašujuću cifru od 250.000 njemačkih žrtava Dresdena u anglo-američkom bombardiranju 13. i 14. veljače 1945.[10] U Srbiji se sve češće uje glas, čak i kod ozbiljnih znanstvenika (**S. Trifković**, **D. Lukić**) da se smanji broj stradalih u Srebrenici, kao što se uje glas da se uveća broj ubijenih srpskih civila nakon operacije Oluja.

Ima povjesničara koji dobiju dar govora tek kad odu u mirovinu. Jer sinekuru treba uivati. U mirovini se tada može raspaliti iz cijelog oružja, pa čak iz zasjede. Prof. Franz W. Seidler bio je do svoje mirovine direktor vojne škole Bundeswehra u Kölnu, direktor Visoke škole u Münchenu, i predavao na NATO Defense College u Rimu. Smatra se najboljim stručnjakom za partizanski i gerilski rat. I evo što on u svojoj najnovijoj knjizi kaže:

„Početkom 1945. g. Saveznici su imali više zrakoplova nego što im je to trebalo. S obzirom na slabu njemačku obranu nisu više trebali računati na velike gubitke. Sve tvornice oružja, sva mjesta proizvodnje, sve rafinerije i sva prometna čvorišta bila su porušena. Infrastruktura Njemačkog Reicha bila je nakon bezbrojnih zračnih napada na kolodvorce, na željezničke pruge, na mostove i na vijadukte, gotovo potpuno razorena. Zbog toga su oni sada usmjeravali svoj teror po svemu što se nalazilo po zemlji: kamione, vlakove, zaprežna kola, osobe, kao i na kulturna dobra poput crkvi, muzeja, spomenika, knjižnica, srednjovjekovnih građevina i ostalih kulturnih dobara. Dotad pritažen, Saveznici zračni teror iznosi sada na vidjelo nagon za ubijanjem i vandalizmom. S obzirom na ratne okolnosti, u zadnjim tjednima rata, akcije saveznika jata bombardera i lovaca nisu samo bile ratni zločin, već i neljudski nagon za rušenjem. Nakon rata, uspješno im je, bilo isticanjem stvarnih bilo navodnih njemačkih ratnih zločina, prikriti vlastita zlodjela“.[11]

Seidlerova knjiga sadrži poglavlje u kojem on dokumentira morbidna partizanska klanja u Sloveniji i Hrvatskoj 1945 („**Der Terror der Tito-Partisanen auf dem Balkan**“, str. 253-275). Spominje i **Tomislava Karamarku**, **HHO** i **I. Zvonimira** i ka i još brojne pojedinosti koje bi mogle zanimati hrvatske povjesničare i političare.

U našem slučaju je povijesna memorija i povijesna interpretacija tragedije nekog naroda mnogo mu niža nego njegova stvarna povijesna tragedija. Nakon Prvog svjetskog rata i tzv. Versaillskog mira, ulazi u međunarodno vojno pravo klauzula o „pravednom ratu“ (bellum justum), koja automatski omogućuje pobjednici koj strani da sebe prikaže kao anđela, a pobijeđenu stranu kao vraga.

Logično da za vraga ne smije postojati međunarodno pravo. On je izvan zakona.

U nazivu pravednom ratu ne postoji više pravedni neprijatelj (justus hostis); protivnik je odsad nitkov i ništarija kojeg treba slistiti sa lica Zemlje. Danas, najveći zločin koji pojedinac, narod, država, političar, ili vojska može počiniti jest — izgubiti rat.

Dr. Tomislav Suni (www.tomsunic.com) *autor je knjige, La Croatie; un pays par default? (Dublin, Paris: Avatar, 2010).*